Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1873.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Ældste John Taylor,

afholdt i Salt Lake City den 12. Januar 1873.

(Fra „Journal of Discourses“).

Det var bekjendtgjort her i Eftermiddag, at jeg skulde tale ved Aftenforsamlingen, men da Broder George Q. Cannon er her i Staden og udentvivl vil komme til Forsamlingen, saa vil jeg hellere sidde og lytte til hans Bemærkninger end tale, og det samme tror jeg er mine kjære Tilhøreres Ønske. Derfor, naar han kommer, skal det være mig en Glæde at overlade Tiden til ham, paa det at I kunne have den Fornøielse at høre hans Bemærkninger. Han er her i Dag, men vil snart forlade os igjen. Mig have I derimod Anledning til at høre oftere.

Jeg føler altid en inderlig Glæde ved at tale om Ting henhørende til Guds Rige og fremlægge disse for mine Medmennesker, især deleshed for de Sidste-Dages Hellige. Min Følelse siger mig, at jeg har min Lod tilfælles med dette Folk, med hvilke jeg haaber at være i Samfund ikke alene for Tiden, men ogsaa for Evigheden. Herrens Evangelium, som er bleven os skjænket, har udfoldet Principer med Hensyn til det evige Liv, der vare ganske og aldeles ukjendte for os tidligere. Det har bibragt os en uomstødelig Visbed angaaende vor fremtidige Tilværelse; og vi ere bestandig i Besiddelse af en fast Overbevisning, saalænge vi leve i Overensstemmelse med Herrens Bud og Befalinger. Vi have Kundskaben for os selv angaaende Sandheden af vore Lærdomme, paa hvilke vi have en ubetinget Tro, fordi vi have adlydt Evangeliet og ere derved ifølge Skriftens Ord komne i Besiddelse af den Hellig-Aand; og denne Aand har den samme Virkning nu som fordum; thi den forklarer Herrens Villie og Handlemaade til Enhver, som annammer den, og aabenbarer til dem, i hvilket Forhold de staa til hverandre indbyrdes, til deres Skaber

og til hans Kirke og Rige baade i dette Liv og det tilkommende. Overbevisningen herom er grundet paa, at vi ere indgaaede i en evig Pagt.

De Pagter, som Verdens Mennesker indgaa paa, ere i Almindelighed af en forgjængelig Natur og henhøre kun til denne Tilværelse. Naar dette Liv er ophørt, da ere ogsaa de gjensidige Betingelser udslettede. Vore Pagter ere derimod af en anden Karakter. Vi slutte Forbund med vor himmelske Fader for at tjene ham i Trofasthed, medens vi ere her paa Jorden, og af denne Grund ere vi overbeviste om, at vi ville komme i Samfund med ham i Himlene. Idet vi ere indgaaede paa saadanne Betingelser, føle vi, at der er visse Ting og et vist Ansvar, der paahviler os, og som vi ere forbundne til at sætte i Udførelse. Herren har paalagt os visse Pligter med Hensyn saavel til vor Slægt som til den afdøde og tilkommende Slægt. Vor Religion er ikke grundet paa Principer, der ene og alene angaa vor egen Person; men idet vi ere komne i Besiddelse af Guds Aand, føle vi en levende Interesse for Andres Velfærd.

Det vilde blive meget haardt for Mange i vore Dage at gaa ud i Lighed med Apostlerne fordum og prædike Livets Evangelium for Menneskeslægten — uden Pung eller Taske — blot stolende paa, at Herren vilde sørge for deres Ophold. Ældsterne i denne Kirke have derimod aldrig anseet det som noget Uoverkommeligt at følge denne Løbebane. Inspirerede af Herrens Aand nære de de samme Følelser som vor Fader til den menneskelige Familie. De have det inderlige Ønske at belære, velsigne og lede Menneskene samt opmuntre dem til at vandre paa Livets Vei. Gud har nedlagt saadanne Følelser i sine Tjeneres Hjerte; de udstrømme fra ham og ere en Del af hans Natur. Og eftersom de Ældste ere paavirkede af den Hellig-Aand i deres Handlinger og Foretagender, saa ere de ogsaa mere eller mindre i Lighed med vor himmelske Fader, der er fuld af Kjærlighed og Barmhjertighed, og „som lader sin Sol opgaa over Onde og Gode og lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige.“ Derfor, naar vi ere blevne bekjendte med disse Principer, saa er det vort Ønske at bekjendtgjøre dem for vore Medmennesker. Jeg kan se ikke saa Faa tilstede i denne Forsamling, der have vandret Hundreder af Mile — og jeg kan sige for min Del, at jeg har reist Tusinder af Mile for at forkynde Evangeliet paa den samme Betingelse, som Disciplene havde i gamle Dage — nemlig at sætte vor Lid til Herren angaaende vort timelige Ophold, medens vi prædikede det evige Livs guddommelige Principer for Folket. Verdens Mennesker sætte i Almindelighed ikke saa megen Pris herpaa; men hvad gjør dette til Sagen, Principerne ere de samme alligevel.

Herren er god, barmhjertig og naadig mod Menneskeslægten. Han føder og klæder Enhver i Lighed med Lilierne paa Marken og Fuglene i Luften. Han har Omsorg for dem, men de forstaa ikke at skattere denne hans Godhed. Tusinder og Millioner af den menneskelige Familie synes neppe at kunne forstaa, at Herren har det Mindste at gjøre med dem, eller at de staa under noget Ansvar eller i nogen Forpligtelse til ham. Ikke desmindre, som en Fader, der er fuld af Godhed og Kjærlighed, nærer han hengivne Følelser for sine Børn og ønsker at fremme deres Lykke og Velvære, ja at frelse og ophøie dem i hans celestiale Rige, dersom de ville vise Lydighed til hans Love.

Vi forstaa disse Principer og lade dem styre og lede os uden Hensyn ti

Andres Tanker og Følelser; thi vi vide for os selv, at Herren har talt fra Himlen. Jeg har den Overbevisning, hvad enten nogen Anden har den eller ei, at Gud lever, og denne Kundskab har jeg erholdt formedelst Lydighed til Evangeliet, som er aabenbaret i disse sidste Dage. Jeg ved ogsaa, at Alle og Enhver uden Forskjel kan komme i Besiddelse af denne Kundskab, forsaavidt de ville adlyde Frelsningsbudskabet og undergive sig sammes Principer. Derfor, naar jeg og mine Brødre ere udgangne blandt Nationerne for at forkynde Jesu Kristi Evangelium, da have vi lært dem nøiagtigen de samme Ting og Lærdomme, som Frelseren og hans Apostle belærte deres Medmennesker om i gamle Dage. Kristus befalede sine Disciple at forkynde Evangeliet for alle Nationer, og Forjættelsen var, at „Enhver, som troede og blev døbt, skulde blive salig; men den, som ikke troede, skulde fordømmes". Han sagde endvidere: „Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes" (Mark. 16, 17, 18). Med andre Ord; de skulde erholde den Hellig-Aand, og denne Aand skulde oplyse dem om alle Ting angaaende Herren og lade dem se samme.

Jeg har gaaet ud blandt Nationerne og lært dem de samme Principer, som Disciplene forkyndte fordum. Naar Folket har spurgt mig om, hvad de skulde gjøre for at blive salige, har jeg sagt: „Omvender Eder og lader Eder døbe i Jesu Navn til Eders Synders Forladelse, og I skulle annamme den Hellig-Aand". Nogle ville maaske spørge: „Hvad er dette?" Nøiagtigen det samme som det var i de tidligere Dage. Denne Aand bevirker de samme Resultater nu som dengang, da Frelseren og hans Apostler vare paa Jorden. Dersom dette ikke er saaledes, da er jeg en falsk Lærer. Dette har altid været min Proklamation, hvorsomhelst jeg har vandret; og denne Paastand kan ikke gjendrives. Jeg har havt de samme Følelser som Moses var i Besiddelse af, dengang han ledede Israels Børn til Kanans Land, hvilket Emne vi have hørt Broder Pratt berøre i denne Eftermiddag. Herren sagde, at han var uvillig til at lede Moses og Israel, fordi de vare haardnakkede og oprørske; men Moses anraabte ham og sagde: „Dersom dit Ansigt ikke gaar med os, da lad os ikke fare op herfra." Og hvis ikke jeg kan have en Religion, som Herren vil opholde med sin Hellig-Aand, da er den af intet Gavn til mig. Idet jeg har følt disse Grundsætninger og Principer, har jeg bestandig havt Tillid til min Skaber. Jeg ved paa hvem jeg tror og forstaar, at Herren er ved Roret og at han leder, bevarer og styrer alle Affærer med Hensyn til sit Folk.

Hvad har bragt Eder, Sidste-Dages Hellige, hid? Evangeliets sande Principer have bragt os hertil. I have maaske hørt dem forkyndte enten i England, Skotland, Irland, Frankrig, Danmark, Norge, Sverige, Tyskland eller paa andre Steder paa Jorden; og det er uden Forskjel, hvor I have hørt dem, I have troet Vidnesbyrdet. I have nydt den samme Undervisning, som jeg allerede tidligere har omtalt. Og jeg har hørt Folket prise og takke Herren i disse forskjellige Sprog, fordi han i sin Naade sendte dem Evangeliet og meddelte dem de evige Sandheds Principer. De vidste formedelst den samme Aand, som havde skjænket os Kundskaben, at Evangeliet var Sandhedens

Budskab, og de bare deres Vidnesbyrd om samme. Dette er Aarsagen til de Helliges Indsamling til dette Land.

I have i Dag hørt, at Broder Pratt har omtalt Israels Indsamling, og at Herren vil tage En af en Stad og To af en Slægt og føre dem til Zion. Kom I hertil af den Grund, at I ansaa dette Land som et godt Opholdssted fremfor andre Lande? Nei! Var det fordi I havde Slægt og Venner her, eller var det fordi I fandt noget særdeles Ønskeligt i timelig Henseende, at I kom op til disse Egne? Nei, aldeles ikke! Det var ene og alene, fordi at Herren havde bestemt det, og grundet paa, at den Hellig-Aand, hvem I have annammet, indplantede det Ønske i Eders Hjerte at komme hertil og samles med Eders Søskende. Den hellige Skrift siger: „Og jeg vil antage Eder igjen En af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder efter mit Hjerte; og de skulle føde Eder med Kundskab og Forstand".

Mange af Eder viste neppe, hvorfor I stred og besværede Eder for at tilveiebringe Midler til Eders Reise hertil. Eders Søskende, som allerede tidligere vare komne hid, bleve paavirkede af den samme Aand til at yde Eder Bistand og hjælpe Eder i at bestride Reiseudgifterne. Før Jernbanen blev færdig, blev der aarlig sendt omtrent fem hundrede Transportvogne til Befordring af vore Søskende, der ønskede at komme herop. De, som vare adspredte gjorde hvad de kunde, og de, der vare Indsamlede, gjorde ogsaa deres Pligt; og Følgen af denne forenede Bestræbelse er: at Tusinder ere indsamlede til dette Land i Dag, som ikke vilde have fundet Sted, om ikke denne gjensidige Samvirken havde havt sit Sæde blandt os

Nu opstaar derpaa et Spørgsmaal: hvad ere vi her for? „Aa," sige Nogle, „vi have et udmærket godt Land her"! Ja dette er sandt nok; men i hvilket Forhold staa vi til Landet? Vi droge ikke hertil for at finde Guld og Sølv; thi største Delen af os bleve bosatte her, førend disse ædle Metaller bleve opdagede. Jeg kom til denne Stad, forinden det var bekjendt, at der fandtes Guld i Kalifornien. Vi nedsatte os heller ikke her, fordi dette Sted var saa skjønt og saa indbydende; thi da vi ankom til dette Territorium, var det et Opholdssted for vilde Indianere, Ulve, Bjørne og alle Slags andre blodtørstige Skabninger baade af Dyr og Mennesker. Tillige var Landet goldt og ufrugtbart, saa det var ikke de timelige Fordele, der lokkede os hid. Og for at komme hertil, maatte vi anlægge Veie og bygge Broer; og da vi havde taget vort Opholdssted her, havde vi hverken Haver eller Vingaarde, som vi nu have, men vi maatte anlægge samme, opdyrke Marken, bygge vore Huse og kort sagt, indrette os paa det Bedste i dette affides liggende Land. Vi maatte til at opsmøge Skjorteærmerne, drage op paa Bjergene for at hugge Tømmer og siden føre det ned i Dalerne, hvor vi saugede det til Bræder med vore egne Hænder. Jeg har med mine egne Hænder ikke sauget saa faa Bræder og Planker, og George Q. Cannon har hjulpet mig. „Hvad," siger En, „maa I, der ere Kirkens Autoriteter udføre saadant haardt Arbeide?" Ja vi sauge og udføre vort Arbeide; og jeg vilde skamme mig, dersom jeg skulde være afhængig af Andre for min Levevei.

Jeg haaber, at Herren vil bevare mig fra en saadan Skjæbne; og jeg vil føle inderlig Taknemmelighed til ham, dersom han i Fremtiden vil hjælpe mig i at virke for mit eget Livsophold. Jeg erindrer en Gang for mange Aar siden,

t jeg var nede i Tooele. Vore Søstende vernede bad mig snart at komme tilbage og prædike for dem. De sagde endvidere, at de vilde gjøre mig en Foræring af nogle Høns, Mel, Flesk og mange andre Ting, som jeg ikke nu kan ihukomme. Jeg sagde til dem, at jeg var dem meget forbunden for deres Godhed; men paa samme Tid, jeg ønskede helst at være uafhængig af Andre for min Føde. Dette er min Anskuelse, og jeg tror mine Brødre billiger den. Her er Broder Woodruff; han har reist paa Mission ligesaa meget som jeg og hvad Flid, Uafhængighed og Arbeide angaar, saa vil jeg sætte ham ved Siden af, hvilkensomhelst Mand i Territoriet.

Altsaa, vi ere komne til det Resultat, at det var ikke timelige Fordele, der vare Bevæggrunden for vor Komme til dette Land. Der gaves ingen Huse, da jeg og Broder Woodruff kom hertil, og førend vi havde Tag over Hovedet, maatte vi først bygge et. Det var et aldeles øde og tomt Sted; og det, som vi ønskede til vor Bekvemmelighed og Livsfornødenhed, maatte vi først med vore Hænder frembringe. Vi anlagde Frugthaver, plantede Blomster, saaede Sæd og udførte Alt, som var nødvendigt til vort huslige Behov. Jeg har Træer i min Have, der ere Frugter af det Frø, som min Hustru plantede, da vi nedsatte os her. Tourister og Reisende, som komme hertil sige: „I have i Sandhed en smuk By her!" Ja, det er sandt, vor By er ikke til at klage over. „Hvor herligt er den ikke anlagt og hvilke behagelige Vandstrømme gjennemskjære ikke Staden!" udbryde Mange. Dette er godt; men det var ikke saaledes, dengang vi kom hertil. Vi have gravet Vandløbene og udført Alt, som nu for Tiden er tilskue paa dette Sted.

„Men hvad er Aarsagen til eller Hensigten med Eders Indsamling?" spørge Nogle. Den er den samme som Profeten har forudsagt for Tusinder af Aar siden. I erindre, at Broder Pratt talte om, „at de skulde flyve som Duerne til deres Vinduer." Og medens jeg hørte paa dette, følte jeg mig meget opbygget og tænkte, at vi vare ifærd med at opfylde denne Profeti. Jeg tænker, at nogle af os, saavel de Gamle som de Unge, sommetider forglemme den Tilstand, hvori vi vare, førend vi kom i Evangeliet; thi vi forspilde den kostbare Tid i Letsindighed og Narreværk. Jeg kan ikke sige, at denne Fremgangsmaade er saa almindelig og ønsker heller ikke i denne Aften at finde Feil ved Nogen; thi jeg føler Glæde over at se saa Mange, der ere nidkjære i sine Pligters Udførelse, saasom i at virke for Søndagsskolernes Fremme, samt i at bevise Godhed og Velvillie mod hverandre indbyrdes. Mange af vore unge Brødre og Søstre virke til disse gode Egenskabers Udførelse. Men ikke saa Faa ere tankeløse, glemsomme og ligegyldige med Hensyn til Herren og de Pligter samt det Ansvar, der paahvile dem. Og jeg nærer Frygt for, at disse i mange Henseender ikke kjende Hensigten med deres Tilværelse.

Mange Fremmede bo her iblandt os, som vi benævne „Gentiles". De have deres Ideer, Følelser, Systemer og Anskuelser med Hensyn til Gudsdyrkelsen, og vi have vore. Ønske vi at strides med dem? Nei, det være langtfra! Jeg vilde af al Magt beskytte hvilkensomhelst Religionssekt her i Territoriet, og Ingen burde bruge sin Indflydelse til at forbyde Enhver fri Religionsøvelse. Skulle vi beskytte den episkopale Kirke? Ja, Methodisterne, Presbyterianerne, Katholikerne og hvilketsomhelst Parti paa Jorden. Jeg vilde tage dem alle under min Beskyttelse. Dersom vor himmelske Fader kan være

overbærende med Folket, saa kan ogsaa jeg. „Altsaa, ifølge dette Deres Udsagn, vil De ikke forfølge Nogen for hans Religions Skyld?" spørger En. Nei, aldeles ikke! Dette bliver en Sag mellem dem og Herren, og de have deres fulde Ret til at dyrke Herren ifølge deres egen Samvittigheds Bydende. De ere berettigede til at nyde deres Privilegier af os i det fuldeste Maal, hvad enten de tjene Gud eller ikke. Ingen Mand og ingen Sidste-Dages Hellig, forsaavidt han har en hæderlig Karakter og kjender sit eget Jeg, vil kæmpe imod eller underkue en anden Sekt, der ikke er af hans Anskuelse. De kunne tjene Herren om de ønske det, og de kunne lade være om de foretrække det, alt efter deres eget Behag. Da have vi vore Rettigheder; og disse ere til at beskytte Folket, ja Enhver baade med Hensyn til — Socialisme, Moral, Religion, Politik samt i enhver Samfundsstilling for at bevare en god og sund Tilstand i Statens Midte; og Ingen har ret til at indblande sig i andre Samfunds Affærer.

Præster og Redaktører tale, skrive og sige, at naar „Civilisationens Bølger" rulle ind over Utah, ville Sagernes Gang faa en anden Vending. Folket vil efter deres Formodning blive mere dannet og mere forædlet i deres Sæder samt blive i Lighed med dem. Dette er Verdens Anskuelse om os; men deres Civilisation er ikke meget behagelig. Disse „Bølger" bringe alt Andet med sig end saadanne Egenskaber, der ere til at fremme Menneskehedens Lykke og Tilfredshed. Vi have ingen stor Sympathi for Kortspil, Horeri, Drukkenskab og mange andre vederstyggelige Laster, dersom disse have været blandt de Egenskaber, som „Bølgerne" have skyllet op til os. Vore Medmennesker finde Feil ved os, fordi vi have flere Hustruer og Børn end de have, og fordi vi beskytte Dyd og Kyskhed, hvis Aarsag de ønske at indføre deres egen Daarlighed iblandt os.

Vort Ønske er, at Verden vil beholde sin Civilisation hos sig selv; vi føle ingen Attraa til at nyde dens „Velsignelser". Intet af denne Slags er udsprungen fra os. Vi kom hertil paa det vi kunde blive rene for saadanne Egenskaber og for at frygte og tilbede Gud i Aand og Sandhed ifølge de Principer, som han har aabenbaret til os.

Den hellige Bibel siger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft". Dette er en særegen Optegnelse over alle de Egenskaber, som Menneskene skulde være i Besiddelse af i de sidste Dage. Ikke desmindre, jeg tror ikke I behøve at gaa ret længe blandt vore Reformatorer — de, der have besluttet, at reformere og fornye os —, førend I ville finde Størsteparten af disse Egenskaber karakteriserede iblandt dem. Ere de egenkjærlige? Ja, der er ikke saa Faa, som kunde ønske at tilrane sig vore Eiendele uden at betale Noget for dem, dersom de havde Magten. Ere de pengegjerrige? Ja, vi have mange Exempler herpaa.

Dengang Buchanan havde begyndt sit Angreb paa os, da havde han tilligemed hans Medhjælpere lagt Planen saaledes, at Denne skulde have dette Etablissement og en Anden et andet osv. Det, som hørte os til, havde disse Mænd delt imellem sig; men det gik ikke ganske efter

Ønske; dog paa samme Tid, Skylden laa ikke hos dem, thi de havde den bedste Villie og Følelse, som kunde existere. Hersker der Overmod? Gives der noget Praleri, nogen Stolthed og Indbildskhed omkring os? Det er ganske uden Forskjel, hvor I gaa, saa ville I se Drenge voxe op, der ere fulde af Hovmod, Skamløshed og Uartighed. De nyde i Almindelighed Navn af det „unge Amerika". Ja de ere nogle skjønne og forhaabningsfulde Exemplarer, der ville blive nogle fine „Karle", naar de have naaet Mands Modenhed! Ikke saa faa af denne Kaliber komme herop, hvis Aarsag vi ere blevne godt bekjendte med dem. Hvorledes er Verdens Følelser med Hensyn til Ulydighed mod Forældre? „Tror Du jeg bryder mig om, hvad Fader og Moder siger?" er Ungdommens Løsen nu til Dags. „Jeg er gammel nok til at gjøre, hvad jeg selv behager," siger En. Profeten har klart og tydeligt forudsagt, at saadant skulde ske; og det, som vi høre og se, er Opfyldelsen af disse Mænds Ord.

Hvad Slags Folk skulde det være, som skulde være i Besiddelse af alle disse Egenskaber? De skulde have Gudfrygtigheds Skin, mange af dem skulde være fromme, gaa med lange Ansigter og holde lange Bønner. Jesus, medens han var paa Jorden, beskyldte Nogle for at være Mænd af denne Slags, og disse, sagde han, skulde være under den største Fordømmelse. Hersker der Uærlighed nu til Dags? Ja, thi dersom en Mand laaner af en anden, saa vil denne have Pant, fordi han i modsat Fald nærer Frygt for, at han skal blive bedragen. Menneskene have ingen Tillid til hverandres Ord. Jeg vilde ikke give det Mindste for en Mand, hvis Ord ikke vare mig en Borgen for Opfyldelsen af hans Løfte. Der er Intet ved en saadan Person, som man ikke kan stole paa. Ikke desmindre, dette er de Egenskaber, der have deres Sæde blandt Slægten i de sidste Dage, som forudsagt ved Profeterne. Folket gjør Løfter, uden den mindste Tanke paa at ville opfylde dem. Deres Ord have Intet at betyde, og deres Ærlighed er foruden Grundvold.

Dette er Tilstanden i Verden; og jeg omtaler disse Ting til Belærelse og Kundskab for mine Sødskende. Men, ere vi fri for alle disse Onder? Nei, ikke paa langt nær, desværre! Dog mit Ønske er, at saadanne Egenskaber ikke fandtes i vor Midte. Jeg vilde ønske, at der var mere Ærlighed, Dyd, Beskedenhed, Sandhed samt mere af flere andre Goder, der tjene til at ophøje og forædle den menneskelige Familie. Jeg anfører disse Ting, som en ligefrem Fornedrelse for Menneskeslægten; og dersom disse findes blandt de Sidste-Dages Hellige, da er det den mest skrigende Skam og Vanære for os; thi dersom der gaves noget Folk paa Jorden, som var ærligt, beskedent og trofast, saa burde det være os, det være uden Hensyn til Tid, Sted eller i hvilken Omstændighed, vi vare stillede. Og dersom vi sige Noget, da burde dette være forbunden med ligesaa megen Ordholdenhed som om vi skulde sværget til samme. Dog til samme Tid, dersom en Mand ikke besidder Ærlighed hos sig selv, da er det umulig at meddele ham samme. De Hellige skulde skamme sig ved at fostre saadanne Egenskaber og paa denne Maade vanære de Principer, som Herren har aabenbaret til dem. Jeg berører disse Emner som en ligefrem Advarsel til Eder.

Herren har bragt os hertil, paa det vi kunne blive opmuntrede og belærte i korrekte Principer og Lærdomme, der ville lede os paa Saliggjørelsens Sti. Kom vi til denne Egn for at erholde en Reli-

gion og derpaa berede os for Døden? Nei, paa ingen Maade. Jeg nærer ikke den mindste Forkjærlighed for Døden. Jeg har ikke saa faa Gange seet denne Personlighed i Øinene, og jeg vilde helst være fri for den. Men jeg kjender Noget hinsides Graven. Vi ere komne hid for at forberede os til Livet; vi skulle oplære vore Børn, om hvorledes de skulle leve efter os og tillige lære Verden de samme Ting, forsaavidt den vil annamme vore Lærdomme. Vi have Kundskab om, at vore Aander have været hos Faderen, forend de kom her paa Jorden. Vi vide, at vi ere saavel dødelige som udødelige Væsener og at vi have havt vort Opholdssted i en anden Verden, saavel som i denne.

Vi kunne se, at Verden er overfyldt med Raaddenhed og Fordærvelse; men det er vor Gjerning at afholde os fra saadant og gjøre Fremgang i Dyd, Ærlighed, Sandhed og Hellighed. Vi kom hertil som Frelsere. „Hvad", sige Nogle, „Frelsere?" Ja! „Vi tænkte, der var kun en Frelser!" Ifølge Skriftens Vidnesbyrd, saa er der mange. En af de gamle Profeter, idet han omtaler disse Ting, siger: „at Frelsere skulle komme paa Zions Bjerg". „Frelsere!" Ja! „Hvem skulle de frelse?" For det Første sig selv og deres Familie, dernæst deres Naboer, Venner og Samfundsfæller og derpaa deres Forfædre samt udgyde Velsignelser over deres Efterkommere. „Er dette i Virkeligheden saaledes?" Ja aldeles vist.

Idet jeg omtaler disse Ting, erindrer jeg nogle Bemærkninger, som jeg hørte for en Tid siden. Der var en Del Tourister, som droge omkring i Verden for at bese sig. Paa deres Reise kom de ogsaa til denne Egn, hvor de opholdt sig en Tid. De ønskede, at jeg vilde meddele Dem lidt Undervisning om forskjellige Ting her; og jeg viste dem derfor omkring. Blandt andre Ting, som jeg viste dem, var ogsaa Tabernaklet og Grundvolden til Templet. En af Herrerne bemærkede: „Naar I saa opført dette Tempel, ville I have et andet Sted for Eders Forsamling og Prædiken". „Nei, aldeles ikke", sagde jeg, „dette Hus er ikke opført i dette Øiemed". „Men", indvendte Selskabet, „naar det ikke skal være et Sted for Eders Forsamlinger og Prædikener, hvad er saa Hensigten med dets Opførelse?" Jeg svarede: „Den kristne Verden har ingen Kundskab om, hvad Templerne tjene til; men vi bygge dem i det samme Øiemed som Guds Folk fordum, nemlig for at forrette Ordinancer i dem". „At forrette Ordinancer?" sagde En. Jeg svarede ja og tillagde, at blandt disse hellige Handlinger, var Daab for de Døde. „En Daab for de Døde?" udraabte En. Ja, var Svaret: paa det, at de, der have levet før os, som ikke have været i Besiddelse af det Lys, som vi have, kunne komme i en Tilstand, hvorved de kunne erholde Kundskab og Frelse fra Herren; kort sagt, at Guds Skabninger, der have levet, kunne have Leilighed til at høre Evangeliet prædiket for sig, saa de kunne tage Del i dets Velsignelser. Paulus siger: „Dersom de Døde ikke opstaa, hvi døbes de da for de Døde?" Jeg sagde dem endvidere: „At den kristne Verden var ganske uvidende angaaende disse Ting; men da Herren har aabenbaret dem til os, saa døbes vi for de Døde, paa det de kunne erholde Ophøielse i Guds Rige. Derfor ifølge Bibelens Udsagn: „Frelsere skulle komme paa Zions Bjerg".

Vi have det samme Evangelium blandt os, som Frelseren Kristus forkyndte i hans Dage. Herren har skjænket os et Lys, der bestaar af evig Sandhed; han har aabenbaret til os det evige Evangelium, hvilket bringer os Liv og Udødelighed.

Vi søgte til at vandre i Lyset, at nyde dets Privilegier og tildele dem til Andre — saavel de Levende som de Døde. Alle kunne blive delagtige i disse Goder, dersom de ville undergive sig sammes Betingelser, baade de Levende, de som ere døde samt de, der skulle komme efter os. Ved Opfyldelsen af Betingelserne ville de erholde evig Velsignelse og Ophøielse i Guds celestiale Rige.

Maa Herren hjælpe os til at være trofaste i Jesu Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Lidt om Grant.

Den Opposition, som i større og mindre Grad har fundet Sted mod de Sidste-Dages Hellige lige siden Profeten Joseph tog de hellige Optegnelser ud af Cumorah Høien, synes i de sidste Aar at have fundet særlig Indgang blandt de høiere Autoriteter i Amerika.

I samme Forhold som vort Samfund er voxet, saa har ogsaa vore Modstanderes Antal forøget sig, hvis Bestræbelser for at underkue og modvirke os ere almindelig bekjendte. Da Joseph Smith samt hans faa Tilhængere vare undergivne personlige Forurettelser og deres Naboers Forfolgelse, synes dette kun at have været Tilfældet i det nærmeste Naboskab. Ja omendskjøndt Uvillien var saa stor, at et gudfrygtigt og ædelt Folk blev af Pøbelmassen drevet fra Stad til Stad, indtil de tilsidst maatte rømme de Forenede Staters Enemærker og flygte ud i et Land, der var et Opholdssted for vilde Indianere, saa syntes dette alligevel at være bleven forholdsvis lidt bemærket af Nationen i det Hele taget.

Ikke desmindre, i de senere Aar have de høiere Autoriteter faaet Øie paa os; og den amerikanske Republiks Præsident har, efter hans Fremgangsmaade at dømme, aabenbart med Liv ladet sig indrullere som en Modstander, ikke mod Utah, men mod „Mormonerne".

I sin aarlige Indberetning betragter han Utah Spørgsmaalet som af væsentlig Betydning og hentyder tillige til en mod Grundloven stridende Bill, der var indsendt til Kongressen forrige Aar, idet, han anfører, at en lignende skulde udarbeides nu og blive til Lov. Ifølge hans Tilskyndelse vare flere saadanne Bill'r præsenterede for baade Senatet og Underhuset, og disse vare fuldkommen saa stridende mod Grundloven som den, hans Excellence nu havde foreslaaet som Model. Da Gjennemførelsen af disse Bill'r gik noget langsomt, lod Præsidenten et extra Budskab udgaa, i hvilket han opfordrede til en særskildt Lovgivning angaaende Utah Spørgsmaalet.

Det hele Udtryk i denne extra Opfordring viser paa det Tydeligste, hvilke Følelser Præsidenten var i Besiddelse af mod de første Setlere i Utah; og talrige Hentydninger ere gjorte mod den lokale Statsstyrelse i Territoriet, som vísselig ikke

kunne blive anerkjendte for en upartisk Domstol. Den Aand, som gjennemstrømmer denne Skrivelse var en ligefrem Straffeprædiken til Statsstyrelsen i Utah, en Styrelse, som har bevirket, hvilket er bleven anerkjendt og omtalt over og over igjen, den bedste Tilstand i de lokale Forhold i Samfundet, som ikke kan findes i nogen anden Stat i de Forenede Stater. Dog ikke desmindre, Skrivelsen havde sin Virkning med Hensyn til Lovgivningen. Allerede to Uger efter dens Modtagelse, lod Senatet en af Bill'rne passere. Intet er bleven hørt om Underhusets Bill, siden dens Indsendelse til Retskomiteen med Tilladelse til at gjennemse og berigtige samme. Det er heller ikke bleven publiseret, hvorvidt Senatets Bill har passeret Underhuset, men i Modsætning hertil bliver der kortelig anført i et Washington Telegram af 5te Marts, der anmelder Gjenindsættelsen af Præsident Grant, at Bill'rne om Pacifik Kabalen samt om Utah ere faldne igjennem. Af dette er det indlysende, at den Nationale Lovgivning, omendskjøndt Grant og hans Medforbundne have bestræbt sig til det Yderste for at faa deres Villie igjennem med Hensyn til Utah, ikke har overgivet sig til de lovstridende Forholdsregler, som hyldedes af Cragin, Cullom, Woorhees, Claggett, Merritt, Logan og Frelinghuysen, men at den derimod er gaaet mere retfærdig og upartisk tilværks.

Formedelst Forholdenes feilagtige Fremstilling i den Nationale Lovgivning, appelerede Autoriteterne i Utah gjennem deres Delegerede til den kongressionale Kommission for Undersøgelse af Utah-Affærerne, forinden den særskildte Lovgivning havde passeret. Denne Appel blev ligefrem udleet af „Ringen", dens Understøttere og Tilhængere, og saavidt os bekjendt er den heller ikke bleven bevilget i Kongressen.

Majoriteten i Utah er Sidste-Dages Hellige, der ere i Besiddelse af en urokkelig Tro til den almægtige Gud, der vil være deres Beskytter. De nære ingen Frygt for Verdens Modstand. De Forskrifter, som de ere belærte om tilligemed deres Erfaring, sige dem, at der behøves Opposition for end mere at undervise dem. Ikke desmindre, deres Ønske er ikke at vække den. De søge derimod paa alle retfærdige Maader at undgaa Alt, som kan vække Strid. Men til samme Tid som deres inderlige Ønske er at leve i en fredelig Stilling med Hensyn til deres Rettigheder, saa føle de det som en ufravigelig Pligt, ikke at ofre deres guddommelige og lovlige Rettigheder, om de end og derved kunde vinde den hele Verdens Gunst. De føle, at de maa opfylde deres Pligter, uanseet hvad Følgerne ville blive.

Den Behandling Utah nyder af den høieste Autoritet i de Forenede Stater, samt den Opmærksomhed, som bliver dette Territorium tildel af Kongressen, tilligemed den bestemte, dog til samme Tid beskedne, taalmodige og respektfulde Lobebane, som følges angaaende „Mormonerne" ligger til Skue for den hele Union og Verden, og vil ikke blot blive iagttaget af denne samt den kommende Generation; men den vil ogsaa blive betragtet af Ham, „som en Gang skal dømme Nationerne".

Præsident Carrington skriver fra Port Said i Egypten. Hans Brev er dateret den 22de Februar og melder, at hele Reiseselskabet var i det bedste Vel-

befindende. Deres Bestemmelse var at afreise samme Dag med Dampskib til Jaffa (fordum Joppe) i Palæstina, hvor de ventede at ankomme om Morgenen den 23de. Fra dette Sted vilde de reise gjennem Palæstina.

Korrespondance.

Salt Lake City den 21de Februar 1873.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Deres Brev dat. den 3die Januar, hvori De anerkjender Modtagelsen af mine Breve, har jeg rigtig bekommet og overleveret samme til Redaktionen af „Deseret News“, paa det et Udtog kunde blive uddragen deraf. Det bedrøver mig at høre, at den religiøse Forfølgelsesaand gjør sig saa gjældende i Deres Mission; ikke desmindre, denne Aand anvender sin Indflydelse næsten overalt i denne Tid og Slægt, og i Særdeleshed gjør den sig gjældende i denne vor fri Republik. Som De formodentlig har seet af Aviserne, synes der som om de Ugudelige og Fordærvede have henvendt deres Opmærksomhed paa de Uskyldige i Zion med den Beslutning i deres Hjerte at besmitte dem.

Verden — idetmindste den ny Verden — synes at være saa nedsunken i Fordærvelse, Ondskab og allehaande andre vederstyggelige Laster, at den ikke kan udholde Lynet af Renhed, Dyd og Sandhed; thi de sidstnævnte Egenskaber vilde kaste et for stort Lys, paa de førstnævnte og aabenbare disses Daarlighed. Men Zion vil opstaa og skinne iført sin skjønne Prydelse. De Ondes Planer og Anslag f r at forstyrre hende vil ikke være af nogen væsentlig Hindring for hendes Fremgang. Hun vil gaa seirig ud af alle disse Modgangsstorme.

Fred, Glæde og Sundhed er herskende iblandt os; og vi leve alle i fuldkommen Tillid til Herrens store Almagt og Godhed, der vil frelse os i de yderste Omstændigheder.

Præsident Young ventes hjem fra St. George om en Uge. Det er bleven besluttet, at et Setlement skal anlægges i Aritzona, som ligger i Nærheden af San Francisco Bjergene. Et Kompagni er udsendt for at undersøge Egnens Beskaffenhed, og Resultatet af disse Undersogelser vil bestemme, hvorvidt det vil blive nogen Fordel ved at danne en Nybygd i denne Egn. Vi vente snart at høre fra Expeditionen, som brød op fra dette Sted den 1ste Februar. Nybyggerne, der ønske at nedsætte sig i dette Setlement, vilde reise herfra i Begyndelsen af Marts. Efter Sigende er det et meget godt og rigt Land. Ved paa denne Maade at udvide vore Grændser, følge vi den Fremgangsmaade, vi hidtil have fulgt nemlig at forberede os til den Tid, da Zions Børn ville anraabe „om større Plads til Beboelse“.

Da jeg antager, at Broder Thomassen giver Dem alle de Meddelelser herfra som, De ikke faar gjennem Aviserne, saa vil jeg slutte min Skrivelse med en venlig Hilsen til Dem og Deres

Medarbeidere paa Kontoret. Jeg tegner mig Deres stedse hengivne Ven i Evangeliet.

Joseph F. Smith.

Bern i Schweitz den 1ste Marts 1873.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder!

For nogle faa Dage siden havde jeg den Fornøielse at faa Meddelelse fra Broder Miesfeldt i Slesvig, der underretter mig om, at han i alle Henseender føler godt; og at de Hellige i Egnen leve meget vel tilfredse i Troen paa Evangeliet. Jeg har sendt alle de Bøger og Skrifter, som jeg fandt gavnlige til Selvunderviisning for de Faa af vor Tro, der bebo dette Strøg. Da jeg antog, at Broder Miesfeldt ikke kunde give Dem nogen Underretning angaaende Missionen, paa Grund af Ubekjendtskab saavel til det engelske som det danske Sprog, fandt jeg det rigtig at give Dem denne lille Meddelelse angaaende Tilstanden blandt de Hellige under Deres Kontrol. Jeg er nu ifærd med at lade trykke et nyt Oplag af Mormonsbog; og naar det er færdig, agter jeg at sende nogle Kopier til Slesvig.

Vi ere glade ved fra Tid til anden at høre fra Dem gjennem „Mill. Star" og „Deseret News"; og vi ønske Dem god Lykke og en behagelig Tid paa Deres Mission. I dette Land have vi havt en meget behagelig Vinter. Næsten ingen Sne, som er værd at omtale, eiheller noget væsentlig Kulde. En saavan mild Vinter er en hel Sjældenhed her i disse høie Bjerglande. De er uden Tvivl vel underrettet med Hensyn til de religiøse Bevægelser, som finde Sted her i vor umiddelbare Omgivelse. Biskop Mermillod fra Genua er bleven landsforvist og Biskop Lachat afsat paa Grund af deres offentlige Paastand om Pavens Ufeilbarhed. Om dette Røre vil bevirke en Revolution i disse Lande er ikke saa godt at forudse. Frankrig er nu i en hjælpeløs Tilstand og kan ikke opholde eller forsvare „den hellige Fader" mod det seiersdrukne og overmodige Tydskland.

Vi glæde os i Besiddelsen af vor gode Ret. Og her i Bern føler jeg mig ligesom hjemme. Enhver viser mig al mulig Respekt og Venlighed, noget, som ikke vilde have fundet Sted i disse Egne for 10 Aar siden. Pressen er nu taus med Hensyn til os, da den har maattet svælge nogle Artikler, som jeg indsendte paa en saa at sige indirekte Maade, nemlig gjennem nogle af mine fordums Skolekammerater, der nu have stor Indflydelse og have opnaaet en høi Stilling i Samfundet.

Aviserne anerkjendte Mormonismens mange Fortrin og udtalte deres Pris over vor Standhaftighed, samt fordømte de løgnagtige Udsagn af „Plattenslagerne" over i Amerika, der aldrig fortælle Sandheden angaaende Mormonerne.

Nogle Smaa-Aviser af liden eller ingen Betydenhed have nu og da Lidt at sige om os, men de mere vigtige Organer lade os i Fred. Hvor længe det vil vedblive saaledes, er jeg uvidende om; ikke desmindre, dersom de begynde igjen, have vi forskjellige Journaler, der ville — omendskjøndt paa en indirekte Maade — formilde Giften og tale et Ord til Fordel for os og den religiøse Tolerance. De sige: „Døm Mormonerne efter deres Gjerninger og lad dem være i Fred".

Med Hensyn til Missionen, da ere vi i Sandhed velsignede. Ikke saa faa intelligente Personer af den bedre Klasse begynde at føle Interesse for Evangeliet, og enkelte af dem ere indlemmede i

Samfundet fra Tid til anden. Vi skal have en kjøn lille Emigrantion dette Aar, dersom Alt gaar efter Ønske.

Eldsterne John Ketler og Reiser ere begge ved en god Helbred og befinde sig i alle Omstændigheder vel. Jeg glæder mig ved at kunne sige, at vi alle arbeide som en Mand, og der er ikke Spørgsmaal, om hvem, der er den største. Det vil glæde os, snart at kunne have Leilighed til at høre fra Dem. Vi ønske i Forening, at Herren maa velsigne Dem tilligemed Deres Medarbeidere i alle Eders Fortagender og ædle Bestræbelser for at fremme Herrens Gjerning.

Vi føle en vis Attraa og Længsel efter at høre, hvorledes „Onkel Ulysses" (Grant) vil behandle „the terrible problem" i Utah. Jeg antager, at Mr. Colfax nu har nok med at tage Vare paa sin Kredit Mobilier og at han lader Utah i Fred. Om denne Affære skulde blive for svær for ham, saa kan jo Rev. J. P. Newman, gaa i Forbøn for ham, at han maa komme ud af denne Skjærsild. Den ærværdige Pastor burde forøge sin Tro i denne Retning, maaske han kunde frelse en Ven og Medforbunden fra den Pine, som han er saa „uforskyldt er kommen i".

Undskyld mine maaske trættende Bemærkninger. Jeg slutter nu med at ønske Herrens Velsignelse over Dem og tegner mig Deres hengivne Broder i Evangeliet.

John Huber.

„Mormonerne".

Det Følgende er optaget fra „Dagens Nyheder" den 28de Marts:

„I „Den danske Pioner", der udkommer i Omaha (Nebraska) hedder det under 27de f. M.: Rygterne om, at Mormonerne alvorlig tænke paa at udvandre, vedblive at cirkulere. Hvis det virkelig skulde bekræfte sig, vil det blive hilset med Glæde over hele Unionen. Mormonerne og deres Institutioner have i mange Aar været en Skamplet paa de Forenede Stater, og det har bidraget meget til at nedsætte Amerikanerne i den civiliserede Verdens Øine, at Brigham Young i saa lang Tid har kunnet drive sit Uvæsen paa et Sted, der i de sidste fire Aar ikke har ligget længere end to Dagsreiser fra Steder, hvor „Onkel Sam" har fuld Myndighed. Det vil være af ikke liden Interesse at vide, hvor det næste forjættede Land skal være, og man skjænker derfor Brigham Youngs Bevægelser i den senere Tid megen Opmærksomhed. For et Par Uger siden vilde man vide, at han stod i Underhandlinger om Kjøbet af et stort Areal Land i Texas, og nu kommer den Efterretning, at han tænker paa at kjøbe en af Sandwichsøerne. Denne sidste Meddelelse er uden Tvivl meget rimeligere end den første. Medens Brigham Young neppe kunde vente at blive uforstyrret længe hverken i Texas eller i noget andet afsides Sted i de Forenede Stater, kan han gjøre sig godt Haab om, at hans Sekt vil florere paa en afsides Ø i det stille Hav; der vilde han være aldeles afsondret fra al direkte Berøring med Civilisationen og ikke være udsat for at vække saa megen Forargelse, som hans uhyggelige System nødvendigvis maa med-

føre paa Amerikas Fastland. Forøvrigt ville de mormonske Ledere hænge ved amerikansk Jordbund til det Yderste, da en Udvandring vil medføre en uhyre Formindskelse i Tilhængernes Antal. Det er sandsynligt, at Størstedelen af de Europæere, der have dannet sig et Hjem i Utah, for længe siden have indseet Mormonernes foragtelige og falske Begreber, og at de kun forbleve under Brighams Regimente, fordi de ikke vilde give Afkald paa deres saa surt erhvervede Eiendele. Saa Meget er imidlertid vist — vi kunne sige det med særligt Hensyn til de mange danske Mormoner — at Flertallet af europæiske Mormoner i Utah aldrig har realiseret Brigham Youngs Lære om Flerkoneriet, og at der i Utah findes mangen Arne, hvor den blotte Tanke om at følge Brighams Exempel i denne Retning vækker Afsky og Væmmelse. Lad Brigham gaa til en af Sandwichsøerne med den Haandfuld dyriske Efteraberе, som han har, og det vil da maaske være muligt, at Størsteparten af de arbeidsomme og stræbsomme Mennesker, som have virket saa energisk og ufortrødent for Utahs Opkomst, ville vedblive deres Virksomhed og hylde Civilisationens moralske Love i deres fremtidige Vandel. Brigham Young og hans Haandlangere fortjene Forfølgelse, men Massen af Befolkningen i Utah trænger til Beskyttelse og Opmuntring, for at de kunne optræde selvstændig og fri sig for Virkningen af de mange Intriger, der ville blive satte i Værk for at lokke dem bort til et øde Sted til ny Møie og Besværligheder".

Af ovenstaaende Artikel meddeles vi en Historie, hvis Indhold er grundet paa de mest løgnagtige Opdigtelser og upaalidelige Rygter om de Sidste-Dages Hellige; som forunderlig nok næsten ethvert Blad, saavel de principale som de smudsige Organer, altid er villigt til at optage. Det hænder yderst sjælden, at vi tage til Gjenmæle eller søge at forfægte vore Lærdomme, Principer og Samfundsordener ligeoverfor smudsigt og intetsigende Avisskriveri; men denne Gang fandt vi det rettest paa Grund af ovenstaaende Artikels danske Moders Principalitet at ofre nogle Ord paa de væsentligste Punkter, som omhandles deri.

Angaaende Rygtet om, at „Mormonerne" tænke paa at ville udvandre fra Salt Lake, da er dette grundet paa noget taabeligt Opspind, som har sit Ophav fra en løgnagtig Kilde. Med Hensyn til Brigham Youngs, hans „Haandlangeres" og „Mormonernes" Uvæsen, da er disse Mænds Styrelse samt „Mormonernes" Samfundsorden og Levevis et uomstødeligt Bevis for, at Tilstanden blandt de Sidste-Dages Hellige i Utah er saa exemplarisk, at en bedre organiseret Stat og et bedre velordnet Samfund findes ikke i hele Amerika. Rygtet om, at Brigham Young agter at kjøbe Land og udvide Territoriet kan ikke benegtes; men at en af Sandwichsøerne skal kjøbes til et fremtidigt Opholdssted for de udvandrende „Mormoner" er en opdigtet Historie, som savner al Grund. Og om Brigham Young samt hans Medarbeidere virkelig skulde tage den Beslutning at udvandre til et andet Sted, saa tro vi ikke, at dette i nogen væsentlig Grad vilde formindske deres Tilhængeres Antal, forsaavidt disse ere sande Hellige, der ønske at tjene Herren. Vi have den urokkelige Overbevisning, at disse Mænd ere Guds Tjenere og vore Ledere; og vi ere ikke saa tilbøielige, som Verden tror, til at forlade dem. De bleve ialfald ikke forladte, da de droge ud i den øde og uveisomme Ørken, som nu er vort Opholdssted.

Naar der siges, at Brigham Young

tilligemed hans „Haandlangere“ fortjene Forfølgelse, fordi de have lokket Folket og ventelig nu paany vilde lokke dem bort til ny Møie og Besværlighed, saa maa vi i Sandhed trække paa Smilebaandet og føle Medlidenhed med vore Medmenneskers Kortsynethed. Vi benegte ikke, at de Hellige have havt Møie og Besvær med at opbygge Steder og opdyrke Landet i denne fordum øde Ørk; men hvad var Størsteparten af dem og i hvilke Omstændigheder vare de stillede i deres Fødeland, førend de droge bort til dette ubekjendte Land? De vare de fattigste af de Fattige, der i deres Fædreland knapt kunde erhverve sig de allernødtørftigste Fornødenheder til sig og sine Familiers Ophold. De fik Hjælp til deres Emigration, og efter at være komne over til den „Møie og Besværlighed“ i Utah, vare de efter faa Aars Forløb velstaaende Folk.

Alle disse taabelige og ondskabsfulde Rygter, der ere i Omløb om de Sidste-Dages Hellige, ville i ethvert rettænkende og upartisk dømmende Menneskes Bryst falde aldeles magtesløse til Jorden.

Frelseren sagde: „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for mit Navns Skyld og lyver det“ (Matth. 5, 11).

„Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg haver udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder“ (Joh. 15, 19). „Alle, som ville leve gudeligen i Kristo, skulle forfølges“ (Tim. 3, 12).

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 191).

Naar hans Hevns Dag kommer over Folket, da kommer den med en knusende Virkning; men forinden hans Vrede bliver udøst over dem, maa de have fyldt deres Ugudeligheds Skaal.

Medens Sagerne stode saaledes, maatte Præsident Young og andre af Apostlerne skjule sig for at undgaa at blive fængslede. Politi og andre Retsbetjente kom ofte paa Besøg til Nauvoo med Fuldmagt til at arrestere disse Mænd, men de vare aldrig heldige i denne deres ufortrødne Bestræbelse. Arrestordren indeholdt Beskyldninger, der vare aldeles utrolige. de tolv Apostler havde aldrig udført det Mindste, hvorfor de kunde tillægges saadan Skyld; men Hensigten med at udstede en legal Proces mod dem var baseret paa at saa dem overgivet i Pøbelens Vold, at de maatte blive dræbte i Lighed med Joseph og Hyrum.

Den Energi, som de Hellige udviste ved Templets Opførelse, var en Torn i Øiet paa Modstanderen og dem, der stode under hans Indflydelse. De vare alle enige om at forhindre dette Arbeides Fremgang. Satan hader et Folk, som har det hellige Præstedømme iblandt sig, og som bygge Templer til den Allerhøiestes Tjeneste. Han bruger al sin Magt og sætter alle sine Kræfter igang mod et saadant Foretagende. Han er vel vidende om, at ethvert saadant Hus er en Fæstning oprettet i hans Kongedømme; og dersom et saadant Tempel bliver fuldført og tilladt at staa, da vil det bevirke

Omstyrtningen af hans Rige. Derfor, hellere end at have Templer oprettede, vilde han, at Jorden skulde drukne i de Helliges Blod. Dette er Hemmeligheden af den Modstand, som vi sige møder de Hellige i Bjergenes Dale.

Herrens Tjenere ere blevne indspirerede til at opmuntre de Hellige til at opbygge et Tempel i denne Stad (Salt Lake City) og derpaa at opføre et i St. George. Dette opvækker Djævelens og hans Undersaatteres Vrede, og de gjøre Alt, som staar i deres Magt, for at forebygge et saadant Værks Fuldførelse. De ville ikke betænke sig paa at fængsle, ja maaske dræbe, dersom de besad Magten, baade Præsident Young, Apostlerne og andre trofaste Mænd og Ældster i Israel. Ikke desmindre, Herren har befalet, at Templer skulle oprettes, og omendskjøndt Djævlene rase og søge til at forhindre dette Arbeides Fremgang, saa vil der alligevel blive oprettet flere af disse Herrens Huse. Og de Hellige ville gaa ind i disse Templer og forrette Ordinancer for baade sig selv og deres afdøde Slægtninge og Venner. Der vil blive en Strid angaaende Overherredømmet; men Herren og hans Folk vil vinde Seir og Satan vil blive berøvet sin tilranede Magt.

Den 24de Mai 1845 kom Præsident Young tilligemed Apostlerne frem fra deres Tilflugtsted, hvor de havde holdt sig skjulte for at undgaa Arrestation. De skulde lægge Hovedstenen paa det sydøstlige Hjørne af Tempelbygningen. Dette var en glædelig Leilighed; og Mange vare forsamlede for at overvære Ceremonien. Kirkens Fjender samt Apostater havde ofte forudsagt, at Tempelarbeidet vilde blive standset og at det aldrig vilde blive fuldført. Men de Hellige havde ikke tabt Modet, omendskjønt de vare nedtrykte af Fattigdom, Sygdom, Angreb af Pøbelhorder, Sorg paa Grund af Profetens og Patriarkens Mord samt deres falske Brødres Undvigelse, ikke desmindre, de havde overvundet alt dette; de havde søgt deres Trøst i Herren og stolet paa ham, der havde kaldt dem til at udføre hans Arbeide, og til Løn havde de nu den Glæde at se den sidste Sten nedlagt, som var nødvendig til Fuldførelsen af Væggene. Det var sandelig en Dag for Pris og Taksigelse til Herren; og de Hellige følte at de vare overflødigen belønnede for deres Flid og Udholdenhed.

(Forts.)

Broder John Anderson afgik ved Døden af Lungebetændelse i Ephraim den 21de Januar 1873. Den Afdøde var født i Halland, Sverige, den 8de Novbr. 1818 og annammede Evangeliet i Malmø Aar 1857. Derpaa emigrerede han til Utah i 1863, hvor han levede og døde, som en sand og oprigtig Sidste-Dages Hellig.

Karen Marie Pedersen, som var født paa Bornholm Aar 1841, er den 7de Febr. dette Aar afgaaet ved Døden af Inflamation i Indvoldene i Lehi, Utah County.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.